

عنوان مقاله:

امامت زیدیه در منابع کهن زیدیان ایران: جزء پژوهی نسخه های خطی کتاب الابهانه

محل انتشار:

دوفصلنامه شیعه پژوهی، دوره 8، شماره 22 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

محمد علی صالحی - دانش آموخته دکتری فرقه های شیعه، دانشگاه ادیان و مذاهب، قم، ایران

هادی نصیری - استادیار گروه تفسیر و علوم قرآن، دانشگاه علوم و معارف قرآن کریم، قم، ایران

سیدعلی موسوی نژاد - استادیار گروه تاریخ و فرق تشیع، دانشگاه ادیان و مذاهب، قم، ایران

خلاصه مقاله:

از مهم ترین مسائل کلامی که در فرقه های مختلف شیعه با تفاوت های بسیار مطرح شده، مسئله امامت است. جایگاه امام و شئون مربوط به امامت در برخی فرقه های شیعه با تبیینی غالبانه همراه بوده و در برخی دیگر با تقصیر و فروکاستن شان و منزلت امام بیان شده است. در این میان رویکرد پیروان مذهب زیدیه به مسئله امامت به عنوان شاخه ای مهم و تاثیرگذار همواره محل توجه ویژه پژوهشگران بوده است. در این جستار به صورت خاص به رویکرد زیدیان منطقه شمال ایران و مهم ترین شخصیت آنان، یعنی ناصر کبیر (متوفای ۳۰۴ ه.ق.) توجه کرده و مباحثی همچون تعریف امامت، ضرورت وجود امام و دلایل آن، راه های شناخت امام، تفاوت امامان منصوب و امامان دعوت، شرایط و وظایف امامان دعوت، امکان دو امام هم زمان و ... بررسی شده است. این کار با مراجعه به نسخه های مخطوط الابهانه انجام شده است؛ نسخه هایی که تاکنون توفیق چاپ و نشر نیافته و در عین حال از مهم ترین متون زیدیان شمال ایران و منعکس کننده دیدگاه های ناصر کبیر و پیروان مکتب ناصریه زیدیه است. متن الابهانه، که کتابی فقهی است، نوشته ابوجعفر محمد بن یعقوب هوسمی، از دانشمندان برجسته زیدیه ایران در قرن پنجم، است. پس از تالیف این کتاب فقها و دانشمندان زیدی این منطقه در چند قرن حواشی و تعلیقات بسیار بر آن افزودند.

کلمات کلیدی:

زیدیه، امامت، ناصر کبیر، ابوجعفر هوسمی، الابهانه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1503728>

